„MASA ROTUNDĂ" A REVISTEI „FOTBAL"

CE „SPUN" PRIMELE CINCI ETAPE ALE RETURULUI DIVIZIEI A?

REDACȚIA RĂSPUNDE LA TREI ÎNTREBĂRI

Campionatul Diviziei A și-a consumat pînă acum o treime din retur sau două treimi din întregul său program. De duminică intrăm în ultima sa... decadă, un fel de sprint final.

Ce au arătat, în esență, aceste prime 5 etape ale unui retur în care deseori spectaculozitatea a fost compensată prin dinamismul confruntărilor, prin dramatismul unor finaluri de jocuri și prin pasionante răsturnări în ierarhia echipelor? Iată ceea ce și-a propus să discute redacția revistei noastre, printr-o masă rotundă la care au participat **Stelian TRANDAFIRESCU, Petre GAȚU, Mihai IONESCU** și **Mircea TUDORAN** care au răspuns la trei întrebări, ridicate în acest sezon de campionat.

AU AJUTAT TURNEELE LA CREȘTEREA CAPACITĂȚII DE EFORT?

1

S.T.: O primă constatare, ar fi aceea că — spre deosebire de campionatul trecut — capacitatea de efort a jucătorilor este substanțial îmbunătățită, fapt care constituie incontestabil un real cîștig privind în ansamblu pregătirea echipelor noastre.

M.I.: Într-adevăr. Observațiile făcute cu ocazia celor 40 de partide oficiale consumate în acest sezon ne duc la această îmbucurătoare concluzie. Era, de altfel, și timpul să depășim un anumit prag al insuficienței potențialului fizic, care ne-a pus nu odată în situații de inferioritate față de adversari. Să ne amintim numai de jocurile anului precedent din competițiile europene, cînd echipe fruntașe ca **Dinamo, Steaua** sau **U.T.A.** au cedat în fața unor adversari care s-au dovedit mai rezistenți, mai viguroși, mai proaspeți. Să ne reamintim și de așa numitul „sfert de oră critic" al majorității jucătorilor noștri, care în perioada minutelor 60—75 ale meciurilor coborau pe curba efortului pînă aproape de limita unei inerții care favoriza degradarea spectacolului sportiv și anunța înfrîngerea.

În acest an însă, se pare că **antrenorii noștrii au înțeles mai bine necesitatea unei pregătiri fotbalistice de calitate, înscrisă într-un regim de lucru care să permită susținerea unui efort continuu pe durata nu numai a unei partide întregi, ci și a întregului campionat.** Și prima dintre măsurile care au asigurat o creștere evidentă a capacității de efort a jucătorilor, a îmbunătățirii rezistenței generale a acestora, a fost fără îndoială **sporirea volumului de muncă la antrenamente, atît în perioada pregătitoare cît și pe parcursul celei competiționale.** Semnificativă în acest sens ni se pare și observația antrenorului **St. Covaci** care afirma nu de mult, referindu-se la problemele de instruire ale echipei sale, că în acest an s-a lucrat mai mult cu 25—30% comparativ cu perioada corespunzătoare a ediției precedente a campionatului. Așa s-a ajuns la un program de două antrenamente zilnic și 18—20 ore săptămînal. Și numai așa s-a putut face saltul de calitate reflectat într-o mai bună concentrare și repartizare a efortului din primul și pînă în ultimul minut de joc.

De asemenea, o contribuție de loc neglijabilă la realizarea acestui deziderat a adus-o, după părerea mea și obligativitatea testării jucătorilor, metodă modernă de control și verificare a potențialului fizic, stimulent important în menținerea formei sportive.

P.G.: Într-adevăr, se constată o capacitate de efort crescută față de alte campionate, și dacă în principal „vina" o poartă cotitura făcută în instruirea jucătorilor, nu-i mai puțin adevărat că o contribuție — fără a fi însă, determinantă — **au adus și turneele peste hotare din timpul perioadei pregătitoare.**

M.T.: Aceste turnee, în ciuda concluziilor contradictorii pe care le-au oferit, au dat totuși posibilitate echipelor să-și îmbunătățească pregătirea prin jocuri, disputate uneori la scurte intervale, deci cu solicitări intense. **În principiu, asemenea turnee sînt utile în măsura în care urmăresc și ating un scop de instruire, dată fiind perioada cînd se desfășoară, dar fără să fie neglijate rezultatele, care — în fond — constituie cărți de vizită... rentabile din toate punctele de vedere.**

P.G.: Fără îndoială, turneelor hibernale nu li se pot acorda o valoare absolută, transformîndu-le în criterii de apreciere definitivă, pentru că ele pot duce la concluzii diametral opuse, uneori șubrede, atunci cînd le raportăm la comportarea ulterioară, din campionat, a echipelor. Cîteva exemple. **Progresul** și **Sport Club** au făcut jocuri destul de bune în Liban, cam în aceeași perioadă. În campionat însă, **Progresul** a urmat o linie ascendentă, în timp ce băcăuanii, după 5 etape, se află pe ultimul loc al returului! **Rapid** s-a comportat slab în turneul din Brazilia, spre deosebire de **Dinamo București.** Și totuși, **Rapid** a avut în campionat, pînă acum, o evoluție constant bună. În schimb, **Steaua** și **U.T.A.** confirmă în campionat realizările din turnee, materializate în locuri fruntașe în clasament; iar **Farul**, fără turneu de iarnă, dar cu o perioadă de instruire bine folosită, a intrat în primul pluton. E foarte greu ca din aceste exemple să se poată trage o concluzie valabilă... De aceea am și subliniat că turneele nu sînt determinante.

M.T.: Așa este. În principal ceea ce decide în ultimă instanță este un proces de instruire bine organizat și chibzuit, adaptat la necesitățile și caracteristicile jucătorilor și echipei, desfășurat cu seriozitate și perseverență, mai ales din partea jucătorilor.

S.T.: Cred că nu trebuie să omitem din discuția noastră și **aspectele antrenamentului invizibil al jucătorilor,** mai pe înțeles, **respectarea de către aceștia a unei vieți strict ordonate în afara stadionului.** Am auzit în acest retur destule voci, după evoluția slabă a unei echipe, care acuzau pe X sau Y că nu au fost proaspeți în joc deoarece au fost descoperiți la ore înaintate în nu știm ce restaurante sau bodegi, în nu știm ce activități care facilitează descărcarea acumulatorilor biologici încărcați cu atîta trudă în perioada precompetițională. Lucrurile sînt și mai grave atunci cînd în culpă se află jucători ce au suferit anumite traumatisme și sînt ținuți pe tușă tocmai în scopul recuperării rapide. Firește, nu pledez aici ca antrenorii sau conducătorii cluburilor și asociațiilor sportive să se transforme în adevărați detectivi. Categoric, este o optică total greșită pe care, din păcate, o mai întîlnim și azi, pe ici, pe colo. Și atunci ce rămîne de făcut? Nimic mai simplu: **o sistematică și permanentă muncă de educație pe planul conștiinței în care, în primul rînd medicii echipelor au cuvîntul hotărîtor.** Prin testele și interpretarea datelor acestora, ei pot demonstra jucătorilor în cauză efectele unei vieți ce sînt flagrant în opoziție cu marile răspunderi și exigențe ale sportului de mare performanță. Am fi bucuroși să inserăm în paginile revistei noastre opiniile medicilor divizionari A, axate pe o problematică atît de complexă și, de ce să n-o recunoaștem, atît de mult discutată, mai puțin public, în fotbalul nostru.

DE UNDE PROVINE INEFICACITATEA?

2

M. I.: O primă explicație a nivelului relativ scăzut al eficacității în prezent, consider că trebuie pusă pe seama *tehnicii de joc.* În ce măsură a influențat tehnica randamentul ofensiv, exprimat în lovituri la poartă și goluri, aceasta este de sigur o problemă care îmbracă caractere specifice fiecărei echipe. Privind însă în ansamblu lucrurile și folosind, desigur, exemple din partidele acestui retur, trebuie precizat că, începînd cu preluarea mingii și încheind cu șutul la poartă, toată gama elementelor de tehnică fotbalistică (mișcarea înșelătoare, conducerea și protecția balonului, lovirea mingii cu piciorul sau cu capul) este tributară unei penurii accentuate în domeniul utilizării acelor procedee de execuție care să corespundă realmente cerințelor jocului modern. Și pentru ca afirmația de mai sus să nu pară pur teoretică, voi exemplifica insuficiențele tehnice actuale cu prezentarea statistică a două dintre cele mai importante aspecte, așa după cum rezultă din înregistrările parțial efectuate la partidele desfășurate pînă în prezent: *1. peste 90% din pasele decisive, realizate în zona de finalizare, sînt greșite, ușor interceptabile de apărare, ineficiente; 2. aproximativ 75% din șuturile expediate spre poartă, prezintă un grad redus și foarte redus de periculozitate!* Iată deci cum insuficiențele tehnicii de joc, sau mai bine zis rămînerea în urma acesteia, în condițiile progresului general fotbalistic, limitează posibilitățile de finalizare și — prin aceasta — valorile eficacității.

P. G.: Preocupările tuturor echipelor, recte antrenorilor, sînt îndreptate aproape exclusiv spre probleme de tactică și asta explică în bună măsură avansul luat de mijloacele strategice asupra celor tehnice. Iar situația generală se repercutează asupra gradului scăzut de eficacitate, în sensul golurilor înscrise. La ora actuală la noi este generalizat sistemul cu patru fundași, iar ca așezare echipele folosesc fie 4—2—4, fie 4—3—3. *Teoretic se afirmă că această așezare este ofensivă, practic însă accentul cade pe defensivă.* Intenția este clară: *rezultate și puncte,* pentru că — de ce să nu mărturisim? — un campionat se joacă pe puncte și nu pe note pentru fairplay. Din acest punct de vedere elocvente sînt partidele în deplasare. *Aproape fără excepție echipele joacă de la început pe apărare aglomerată și pe contraatac, uneori sporadic.* Ceea ce este surprinzător îl constituie faptul că deși pierd și cu asemenea măsuri defensive ele continuă să joace la fel, fără nici o modificare în maniera lor de joc (de un stil propriu nici vorbă; de mult au abandonat echipele astfel de preocupări). În aceste condiții se ajunge greu la poartă, atacanții se află mereu în minoritate față de apărările majoritare, situațiile de șut se realizează cu dificultate, ocaziile de gol devin rarisime. Cum se poate ajunge la superioritate numerică în atac cînd în asemenea situații pe linia de fund rămîn tot patru apărători (pentru doi atacanți...), ca și atunci cînd echipa proprie se află în apărare? Prin sisteme și scheme complicate, apărările continuă să domine înaintările și să evite golurile, cu mijloace tehnice mai scăzute, aceasta este realitatea, decît ale înaintașilor. *În cinci etape ale returului, liniile de atac au marcat 75 de goluri față de 97 în toamnă, 81 în returul 1969/70 și 119 în turul 1969/70 în același număr de etape. Deci, într-un sezon competițional și jumătate campionatul a pierdut 44 de goluri...*

S. T. După fiecare etapă a returului cronicarii de specialitate s-au lamentat pe bună dreptate: se marchează puțin, ce facem? Unde o să ajungem? Admitem mutațiile intervenite pe planul tacticii, foamea de puncte cu tot cortegiul ei nedorit dar se pare că *antrenorii nu au găsit încă cele mai eficiente metode de instruire a oamenilor de gol.* Din informările redactorilor noștri reținem cu îngrijorare o stare de fapt reală, ce se perpetuează și în această primăvară: *prea puțin timp este afectat, în antrenamentele săptămînale ale echipelor, exersării șuturilor la poartă în condiții grele de joc.* Poate că de aceea înaintașii — ne-au demonstrat în fiecare etapă — au șters din arsenalul lor șutul de la distanță. Ca să nu mai amintesc de stîngăciile jucătorilor în privința exploatării avantajului pe care jocul îl oferă în momentele sale fixe. Am făcut un mic calcul menit să mă sprijine în această afirmație: *în cele cinci etape scurse DIVIZIONARELE A AU BENEFICIAT DE UN TOTAL DE 456 LOVITURI DE COLȚ!* Goluri înscrise din asemenea acțiuni? Sigur le putem număra pe degetele unei singure mîini. Alte două exemple opuse: în întîlnirea *F.C. Argeș — Sport Club* (4—1), băcăuanii conduceau la un moment dat copios la capitolul cornere și totuși n-au realizat nimic. La Arad, în meciul *U.T.A.—Selecționata divizionară a Ungariei, Gornea,* admițînd plasamentul lui greșit, a încasat două goluri înscrise direct din lovituri de colț. *Așadar, există o abilitate, o vicleniе a execuțiilor pe care în mod cert nu le poți dobîndi decît numai atunci cînd te instruiești temeinic, cînd repeți rolul de zeci și sute de ori în spatele cortinei.*

M. T.: Nu trebuie să uităm un alt element care devine tot mai hotărîtor, în privința eficacității, pe măsură ce ne apropiem de finalul campionatului și anume *MIZA tot mai mare a meciurilor,* importanța celor două puncte puse în joc — care pot da verdictul asupra titlului sau retrogradării. În retur, firesc, toate meciurile au o importanță mult mai mare decît în prima parte a campionatului. Dacă atunci echipele își mai puteau permite să piardă neplanificat cîte un punct-două, pentru că mai aveau destule meciuri în față, acum fiecare antrenor, fiecare conducător sau jucător și-a făcut socotelile, toate legate, firește, de puncte. Să ne amintim de calculele făcute de *C.F.R. Timișoara* care, ca să scape de retrogradare, își propusese să cîștige jocurile de acasă și, pe deasupra, cîteva puncte și în deplasare. Prima defecțiune, cea din meciul cu *Steagul roșu,* a clătinat prevederile bănățenilor. Sau un alt exemplu din care se vede importanța punctelor (și în cazul acesta, pierdute): a fost suficient ca *Sport Club Bacău* să plece steagul pe teren propriu și a și simțit apropierea flăcărilor iadului! Din cauza valorii lor, care crește inestimabil odată cu scurgerea etapelor, cele două puncte au repercusiuni pe plan emoțional, *pot conduce la nervozitate mai ales în atac, la ratări, la randament scăzut și, în plus, la gesturi necugetate cu urmări directe atît în bugetul financiar al cluburilor, cît și în cel al punctelor.* Numărul mare de ratări și de sancțiuni în acest retur, crisparea jucătorilor, cu urmare directă în calitatea unor partide, cred că își are sorgintea tocmai în această miză.

EXISTĂ EXIGENȚA FAȚĂ DE INDISCIPLINĂ?

3

M.T.: Ultima chestiune este aceea a disciplinei pe terenurile noastre. Mi se pare că **această primăvară a bătut toate recordurile în materie de sancțiuni dictate de federație echipelor și jucătorilor din Divizia A:** două terenuri suspendate, cel de la Brașov și de la Craiova, și un număr de 39 de sancțiuni care merg de la avertisment și mustrare, pînă la suspendare pe cîte trei jocuri, numai în aceste prime cinci etape. **Foarte mult! Foarte mult și dacă ne gîndim că în tot turul comisia de competiții și disciplină a F.R.F. a dictat o singură suspendare de teren și „doar" 26 de sancțiuni.** Dacă numai într-o treime de retur s-au dat atîtea pedepse, cîte vor urma pînă la ultima etapă?

S.T.: Să nu uităm un lucru: aceste sancțiuni despre care discutăm, sînt numai cele — să le numesc — publice, întrucît și **cluburile dau sancțiuni pe plan intern, mai puțin popularizate.**

M.T.: Marți am fost la F.R. Fotbal și am luat lista sancționaților. Un lucru te frapează de la bun început: „clienții" sînt cam aceiași. Începînd, de plidă, cu terenul de la Brașov (suspendat pe cîte o etapă și în tur și în retur) și încheind cu jucătorii.

P.G.: Ce exemple poți aduce în discuție?

M.T.: **Strimbeanu, Dumitru** și **Deleanu** au fost sancționați pînă acum de trei ori, **Dinu Iordan, Oblemenco, Moldoveanu, Bădin, Ștefan** — Rapid, **Raksi** au compărut și ei de cîte două ori în fața comisiei. Dar, recordul îl deține **Dumitrache** cu patru apariții, soldate cu, în ordine, un avertisment, o etapă suspendare, un alt avertisment și o mustrare, ultimele două în primăvară. Numărul de sancționați a crescut vertiginos: Jiul n-a avut nici unul în toamnă, iar acum șase în cinci etape; la „U" Craiova proporția tur-retur este de 1-4, la „U" Cluj 0-3, la Petrolul 1-4 etc. Imaculate sînt doar loturile feroviarilor timișoreni și Steagului roșu.

M.I.: Este într-adevăr o situație pe care chiar Biroul federal ar trebui s-o rezolve cu exigența promisă.

M.T.: Cred că ar fi bine ca și F.R.F. să introducă, la fel ca în alte țări, **sancțiuni mai drastice pe măsură ce crește numărul de apariții ale unui jucător în fața comisiei de disciplină.** Pînă cînd o să plouă cu mustrări și avertismente?